

РЕШЕНИЕ

№ 4836

гр. София, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 20.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **1404** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба на Б. С. Б., с постоянен адрес: от [населено място],[жк], [улица], представляван от адв. Е. П., срещу Решение № 2153-24-9/11.01.2023г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е оставено в сила разпореждане № [ЕГН]/86 от 22.11.22г. на длъжностно лице „ПО“ в ТП на НОИ С.-град. С посоченото разпореждане е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 68, ал.1 и ал. 2 от КСО по заявлението на жалбоподателя от 04.02.2019г. Жалбоподателят твърди, че решението е постановено при съществено нарушение на процесуалните правила, на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят сочи, че неправилно не е зачетен стажът му, признат със съдебно решение, който е от първа категория труд. По подробно изложени съображения прави искане съдът да отмени решението и потвърденото с него разпореждане и да постанови отпускане на пенсия от датата на подаване на първото заявление или алтернативно – от датата на подаване на повторното заявление, но считано от 04.02.2019г., от когато му се дължи пенсията, като върне преписката на административния орган за произнасяне в този смисъл. В съдебно заседание жалбата се поддържа. Претендират се разноси по делото.

Ответникът по жалбата – Директорът на ТП на НОИ – С. град, чрез процесуален представител оспорва основателността на жалбата по подробно изложени съображения и моли същата да бъде отхвърлена. Счита, че не са налице

доказателства за положен трудов стаж при условията на първа категория.

След преценка на събраните по делото доказателства, АССГ, трето отделение, 15 състав, приема от фактическа страна за установено следното:

Административното производство е започнало по заявление № 2113-21-1068/04.02.2019 г., с което Б. С. Б. е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. Към заявлението е приложена трудова книжка № 301 от 1979г., УП 3 изх. № 1 от 02.01.2019г., издадено от ЕТ „Бойчо Борисов – ЧАВ прециз“, УП 3 изх. № 2 от 02.01.2019г. от ЕТ „Снежанка Борисова“ и документи, удостоверяващи военната служба.

Трудовата книжка съдържа записвания за периода 01.06.1980г. до 31.12.1996г. и удостоверява стаж на длъжност и за работодател, както следва:

01.06.1980г. – 30.07.1980г. – стругар - ППРЧНО „Б.“ – един месец и деветдесет и девет дни.

01.09.1980г. – 28.02.1981г. - леяр-формировчик - ППРЧНО „Б.“

30.04.1983г. или 30.07.1983г. (налице е поправка с отбелязване „поправката моя“ и подпис, но без отбелязване на име и длъжност на лицето, което е направило отбелязването) - 31.12.1996г. - леяр – формировчик - Опитен завод (до 31.12.1989г. и впоследствие ПМК „Л.“ С.).

Записванията приключват с отбелязването, че лицето има общо четиринадесет години, два месеца (поправено от един, отново с отбелязване „поправката моя“, но без указание за имената и длъжността на лицето, което я е направило), и двадесет и осем дни трудов стаж, както че и стажът от 01.09.1980г. до 28.02.1981г. и от 30.04.(тук отново е поправено) 1983г. до 31.12.1996г. е „по т. 4а, б. „н“, протокол № 5/УСГ КТСО и се зачита за по-висока категория, леярски цех – I категория.

Това записване математически би било вярно (с разлика от един ден) при отчитане на поправения запис като „30.04.1983г.“, а не „30.07.1983г.“.

Съгласно представеното УП 3 изх. № 1 от 02.01.2019г., издадено от ЕТ „Бойчо Борисов – ЧАВ прециз“, жалбоподателят има осигурителен стаж 5 години за периода 01.01.1997г. – 31.12.2001г.

Документите, удостоверяващи периода на военна служба не са представени като част от административната преписка, но в хода на делото са представени от

жалбоподателя. По отношение на тези обстоятелства между страните няма спор и това се установява от диспозитива на съдебно решение на СРС по гр. дело № 48570/2020г. влязло в сила на 22.07.2022г., че периодът на отбиване на военна служба е 26.03.1981г. – 31.03.1983г.

В рамките на производството по искане на пенсионния орган е изискано по служебен път от началник отдел „Осигурителен архив“ при Дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ при ТП на НОИ да издаде УП за периодите стаж, предмет на удостоверяване с трудовата книжка. По този повод е издадено удостоверение изх. № 5526-21-196 от 02.04.2019г. от служители на дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ на ТП на НОИ, според което Б. С. Б. е има трудов стаж в „БУСЕР“ ЕООД като стругар в периодите м. 12.1989г. – за 21 дни, и за още два месеца от 01.03.1993г. до 30.04.1993г. Удостоверението е издадено със забележка, че ТП на НОИ съхранява документи на „Бусер“ ЕООД – [населено място], приети с приемо-предавателен протокол № 6015 от 23.12.2016г. за периода 01.05.1978г. – 30.09.1993г., с изключение на:

01.07.1978г. – 30.06.1979г.

01.01.1980г. – 30.09.1981г.

01.01.1982г. – 30.11.1989г.

01.01.1990г. – 28.02.1993г.

01.05.1993г. – 31.08.1993г.

Т.е. за другите периоди в ТП на НОИ не съхраняват документи.

За част от архивните материали на „Бусер - София“ ЕООД – дружество, което през годините назад е съществувало под различни имена и правно-организационни форми, по делото има данни (писмо на ликвидатора на стр. 33 и сл. от делото и констативен протокол на стр. 38 и сл. от делото), че поради различни обстоятелства са загубени и при прекратяване на дружеството без правоприемство само част от архива е предаден на НОИ.

Проверка за наличните данни за осигуряване е възложена и за заявения период от 01.01.1997г. до 31.12.2001г. осигурителен стаж като едноличен търговец. Резултатите от нея са обобщени в констативен протокол от 11.04.2019г. Според удостовереното в него, липсват данни за преведени осигурителни вноски за периодите

м. януари – юни, август, октомври 1997г. и февруари, май и ноември 1997г.

По повод на заявлението и след обсъждане на резултатите от съответните проверки с Разпореждане № [ЕГН]/248 от 29.11.2019 г. е постановен отказ за отпускане на исканата пенсия. Прието е, че към датата на подаване на заявлението Б. има навършени 56 години, 01 месец и 07 дни и стаж само трета категория труд в размер на 22 години, 06 месеца и 23 дни. От мотивите на разпореждането не става ясно кои периоди точно се отричат и на какво основание всеки от тях, макар да са изнесени съображения, че от удостоверенията в трудовата книжка не следва се зачете осигурителен стаж, поради установени специфики и пороци на същата, които са подробно обсъдени, както и че за определени периоди след 01.01.1997г. през които лицето е подлежало на задължително осигуряване за своя сметка и не е внесло дължимите осигурителни вноски не следва да бъдат зачетени като осигурителен стаж. От съдържащите се в административната преписка справки за осигурителен стаж на жалбоподателя е видно по същество кои точно периоди се отричат.

Срещу разпореждането е подадено възражение до директора на ТП на НОИ – С.-град, който не го е разгледал и не се е произнесъл по него. По това възражение и по новопопълнено заявление на жалбоподателя за отпускане на пенсия, на което заявление не е поставен входящ номер, (вероятно подадено по указание на административния орган), към което са представени допълнително доказателства – удостоверение обр. УП – 3 и удостоверение обр. УП – 2 на „Бусер – София“ ООД, се произнася органът по пенсионното осигуряване с разпореждане № [ЕГН]/5 от 17.01.2020г. Отново се отказва отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 68, ал. 1 и ал. 2 и чл. 69б, ал. 1 и ал. 2 от КСО с мотиви, че към момента на подаване на първото заявление – 04.02.2019г. лицето е навършило 6 години, 01 месец и 07 дни и има стаж само трета категория труд в размер на 24 години, 03 месеца и 23 дни. Конкретно е посочено, че след извършени служебни проверки не е зачетен осигурителен стаж за периодите 01.06.1980г. – 30.11.1989г., 01.01.1990г. до 28.02.1993г., 01.05.1992г. – 31.12.1996г. от „Бусер“ ООД, тъй като лицето не фигурира в разплащателните ведомости.

По делото няма данни за последвало обжалване пред съд на разпореждането от 29.11.2019г., поради което съдът приема, че най-късно към 16.01.2020г. то е било

влязло в сила.

На 09.06.2020г. Б. е изискал от директора на ТП на НОИ – С.-град да му бъде предоставено заверено копие от трудова книжка и е поискал да му бъде издаден документ за липсващи писмени данни в архивното стопанство за претендираня осигурителен стаж с оглед желанието му да заведе иск за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред. Същите му са предоставени.

С влязло в сила на 22.07.2022г. решение на СРС по гр. дело № 48570/2020г. е признато за установено, на основание чл. 3, ал.1 от ЗУТОССР по иск на Б. Б. срещу ответника НОИ - Териториално поделение С.-град, че ищецът е работил по трудов договор за периода 01.06.1980г. – 31.12.1996г., с прекъсване за отбиване на редовна военна служба през периода 26.03.1981г. – 31.03.1983г., последователно на длъжностите леяр, стругар-формовчик, леяр-формовчик при работодател, който се реорганизирал и сменял наименованието си, както следва: ППРЧНО „Б.“ – [населено място], „Оптичен завод“ - [населено място], ДСО „Металокерамика“, ПМК „Л.“, ДФ „Б. - С.“, „Бусер – София“ ЕООД. Нито в диспозитива, който е отговор на подадения иск, но и нито в мотивите са посочени конкретните периоди през които е заемана съответната длъжност. Въззивното решение на СГС – решение № 1996 от 22.07.2022г., с което решението на СРС е оставено в сила, доколкото е възможно преодолява този недостатък, тъй като в мотивната му част са обсъдени подробно доказателствата, твърдените периоди на заетост от ищеца, за които е прието, че са доказани, така както са претендирани.

С молба от 20.10.2022г., адресирана до ТП на НОИ, на която не е поставен входящ номер, но очевидно е приета от органа, щом е налична по преписката, жалбоподателят е поискал да му бъде отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на първа категория труд, като в тази връзка е представил двете решения на СРС и СГС. Обосновал е, че без стажа като стругар, който е един месец и двадесет и девет дни, останалият период от 14 години, два месеца и двадесет и осем дни съдебно признат стаж е работил като леяр – формовчик в различните правно-организационни форми на „Б.“. Изрично е посочил, че за отпускане на пенсията е подал заявление № [ЕГН]/248 от 29.11.2019г. На тази база иска да бъдат отменено/изменени вече постановените разпореждания за отказ и да му се отпусне

пенсия считано от три години назад, за минало време или считано от 20.10.2019г.

Произнасяне по тази молба от страна на директора на ТП на НОИ няма.

Очевидно тя е препратена по компетентност на органа по пенсионното осигуряване. С негово разпореждане от 22.11.2022г. е отхвърлено искането за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст. За да се произнесе органът по пенсионното осигуряване е разгледал пенсионното досие на Б. и на база справки от регистъра на осигурените лица е приел, че към датата на първото заявление - 04.02.2019г., жалбоподателят е имал навършени 56 години, 01 месец и 07 дни и трудов стаж 37год, 06месеца и 20 дни от трета категория. Признатият по съдебен ред стаж е зачетен за такъв от трета категория с аргументи, че с решението не са уточнени периодите през които са заемани отделните длъжности, че трудът не попада в обхвата на т. 4а, б. „н“ от ПКТП, изискващ трудът да е положен непосредствено в леярското производство на черни метали по списък на професиите, утвърден от Комитета по труда и социално осигуряване, в който била включена единствено длъжността“леяр“ с уточнение – оператор, което предполагало непрекъснат технологичен процес на леене на черни метали, каквито данни в случая липсвали. Коментираният списък не е представен като част от административната преписка и дори се установи, че не е разположение на ответника, поради което по делото остава неясно как е формирано убеждение относно неговото съдържание.

Разпореждането № [ЕГН]/86 от 22.11.22г. на длъжностно лице „ПО“ в ТП на НОИ С.-град е обжалвано пред директора на ТП на НОИ. С Решение № 2153-24-9/11.01.2023г. на Директора на ТП на НОИ С. – град то е оставено в сила. С решението на директора на ТП на НОИ по същество се оспорва правилността на постановеното решение по гражданското дело и достоверността на доказателствата, събрани в неговия ход, на които то е основано. Изрично се коментира обстоятелството, че предходните разпореждания на органа по пенсионното осигуряване по заявлението на жалбоподателя от 2019г. са влезли в сила, поради което се приема, че органът по пенсионното осигуряване неправилно е разгледал по същество отново заявлението от 2019г., преценявайки предпоставките за възникване правото на пенсия към момента на неговото подаване, а не към момента на подаване на третото заявление през 2022г. Приемайки, че този порок не е съществен, тъй като

пенсионният орган правилно е приел, че лицето няма право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, директорът на ТП на НОИ е потвърдил разпореждането.

Решението е съобщено на адресата си на 24.01.2023г., а жалбата срещу Решението на Директора на ТП на НОИ С. – град до съда е подадена на 06.02.2023г.

По делото от ответника е оспорена верността на записите относно положения труд от жалбоподателя в представената трудова книжка и в представените удостоверения обр. УП – 3 и удостоверение обр. УП – 2 на „Бусер – София“ ООД (последните съответстват на отразеното в трудовата книжка). Посочените писмени доказателства са официални свидетелстващи документи, които се ползват с обвързваща съда материална доказателствена сила, доколкото и когато всеки от документите е издаден от длъжностно лице, снабдено с държавна удостоверителна власт, в кръга на удостоверителната компетентност на издателя му, при издаването на документа органът е спазил предвиденото от закона удостоверително производство (ред и форма). Това производство е гаранция за съответствието между удостоверителното изявление и действителността; неговото нарушаване прави удостоверителното изявление недействително. По повод на оспорването съдът с протоколно определение от № 28.03.2023г. съдът е открил производство по чл. 193 от ГПК по оспорване на верността на удостоверителните изявления. На основание чл. 194 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК съдът извършва проверка на истинността на оспорените документи чрез сравняване с други безспорни документи, чрез разпит на свидетели или чрез вещи лица. Съдът приема, че ответникът, чиято е била доказателствената тежест да установи неистинността на обсъжданите документи, не е провел успешно пълно и главно доказване. Недостатъците на трудовата книжка и удостоверенията не са от такова естество, че да правят сигурен изводът за неистинност на удостоверителните изявления в контекста на постановеното решение по гражданското дело за установяване на трудов стаж на жалбоподателя в претендираните от него периоди. Отделно от това следва да се подчертае следното: въпросът за положения труд от жалбоподателя в рамките на периода 1980 – 1996г. е решен със сила на присъдено с влязлото в сила решение по гражданското дело и това решение следва да се зачита, като при необходимост следва волята на съда да се тълкува. Дали това решение се харесва на ответника, дали той го смята за правилно към настоящия момент и в

рамките на настоящото производство няма никакво правно значение. Предвид тези констатации и на основание чл.194 ал.3 от ГПК съдът приема, че по делото не е доказано, че трудова книжка № 301 от 09.07.1979г. и представените удостоверения обр. УП – 3 и удостоверение обр. УП – 2 на „Бусер – София“ ООД не отразяват вярно посочените по-горе обстоятелства за трудовия стаж на жалбоподателят и представляват неистински документи, поради което оспорването им следва да бъде признато за недоказано.

От показанията на разпитаните по делото свидетели се установява естеството на полагания труд от жалбоподателя при работа му като леяр-формировчик и условията, при които този труд е положен. Според събраните гласни доказателствени средства работата му като леяр-формировчик се е изразявала в подготовка на форми на съответните отливки по модели и след това в отливане на метала в пещ, което се е извършвало в леярския цех, т.е. в типичната леярска дейност, като е леел в частност черни метали. Показанията на свидетелите са последователни, логични и непротиворечиви и в същото време не пресъздават под и същи шаблон обследваните обстоятелства. Съдът не намира каквито и да било основания да се усъмни в тяхната достоверност и ги приема напълно.

От изслушаното по делото заключение на вещо лице - проф. дн В. Е. М. – специалност: металургия на черните метали, се установява по безспорен начин, че работата на жалбоподателя като леяр-формировчик се е характеризирала със същите като за лицата по т. 4а, буква н. от Правилника за категоризация на труда (отм.). вредност и тежест. Експертното заключение е обосновано, подробно мотивирано, вкл. и при изслушването в съдебно заседание, поради което съдът го приема за основа на своите фактически констатации.

С оглед установеното от фактическа страна при преценка на допустимостта на жалбата и след като извърши проверка на обжалвания акт с оглед наведените с жалбата основания и правомощията си по чл. 168, ал.1 от АПК, съдът прави следните правни изводи:

Жалба е подадена в срока по чл. 140, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима.

По основателността на жалбата:

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Съдът намира, че оспореното решение противоречи на материалния закон, като основанията за този извод са следните:

С оспореното решение по същество се оспорва силата на присъдено нещо на постановеното решение по гражданското делото, установяващо положения от жалбоподателя трудов стаж. Този въпрос е решен със сила на присъдено нещо и правилно от страна на органа по пенсионното осигуряване е обсъждано само доколко установения стаж по съдебен ред и/или евентуално каква част от него, представлява първа категория труд. Макар правилно да е констатирал, че производството по заявлението на жалбоподателя от 2019г. да е приключило с влязъл в сила административен акт, директорът на ТП на НОИ С.-град неправилно е преценил правните последици на това обстоятелство в контекста на подадената молба на жалбоподателя от 20.10.2022г., адресирана до ТП на НОИ, с която са представени двете решения на гражданския съд. Оттук е направена и неправилна преценка за валидността на волеизявлението на органа по пенсионното осигуряване. С молбата от 20.10.2022г. жалбоподателят по същество е искал възобновяване на административното производство, образувано по неговото заявление за отпускане на пенсия от 2019г. на основание постановените обсъждани по-горе решения на СРС и СГС. Това е била неговата действителна воля, видно от съдържанието на молбата. На жалбоподателя очевидно е указано да подаде ново заявление за отпускане на пенсия, на което е поставен вече вх. номер. Това заявление обаче не следва да се разглежда като самостоятелно основание за образуване на административно производство, защото очевидно не такава е била волята на лицето, което го подава, с оглед обсъденото по-горе съдържание на това заявление и молбата за преразглеждане на въпроса. Наместо да е налице произнасяне по молбата за

възобновяване на производството от страна на директора на ТП на НОИ, т.е. без да е налице възобновяване на производството, има директно произнасяне на органа по пенсионното осигуряване (следва да се отбележи, че този орган иначе много правилно е възприел твърденията и исканията на жалбоподателя и е преценявал основателността на подаденото заявление за отпускане на пенсия от 2019г. - органът по пенсионното осигуряване се е произнесъл по искането на жалбоподателя за отпускане на пенсията по заявлението от 2019г. Законът – чл. 99 и сл. от АПК, не познава фигурата на мълчаливо възобновяване на административното производство, това следва да е сторено с нарочен акт на директора на ТП на НОИ, по аргумент от нормата на чл.99, ал.1 от АПК (разпореждането на органът по пенсионното осигуряване не е изключено от съдебен контрол, но е било предмет на съдебна проверка).

Съдът намира този въпрос – дали е следвало да се разгледа подадената молба от 2022г. като искане за възобновяване на производството, а не като ново заявление за отпускане на пенсия за особено съществен, с конкретни правни измерения върху правната сфера на жалбоподателя, тъй като разрешението по него би имало голямо значение за правата на жалбоподателя. Този въпрос е съществен, а не формален, тъй като наред с другото моментът на подаване на заявление за пенсия има значение за момента, от който пенсията следва да бъде отпусната. По всички тези съображения съдът приема, че оспореното решение на ТП на НОИ не е съобразено с материалния закон, доколкото с него е оставено в сила едно нищожно разпореждане – постановено по заявление, по което вече има влязъл в сила административен акт. Решението на ТП на НОИ следва да се отмени, разпореждане № [ЕГН]/86 от 22.11.22г. – да се прогласи за нищожно, а преписката следва да се върне на директора на ТП на НОИ за произнасяне по молбата на жалбоподателя за възобновяване на административното производство от 22.10.2022г., а едва след това от негова страна да се изпрати на орган по пенсионното осигуряване за ново произнасяне по заявлението за отпускане на пенсия от 2019г.

С оглед изхода на делото следва да се постави на обсъждане претенцията за разноси от страна на жалбоподателя. По делото са претендирани разноси, както следва: адвокатско възнаграждение – 1250лв., от които 1000лв. предварително договорени и платени и 250лв. за едно допълнително заседание след второто, депозит за вещо лице – 375лв., 10лв. за съдебни удостоверения, 5лв. за преписи, такса държавен архив – 5лв. (общо 1645лв. За претендираните разноси са представени доказателства. Съдът намира, че искането следва да бъде уважено на посочените основания и в размери, с изключение на размера на претендирания адвокатския хонорар. По отношение на искането на присъждане на допълнително направените разноси за адвокат по повод провеждане на трето съдебно заседание: делото е било отлагано веднъж поради невявяване на допуснати до разпит свидетели при режим на довеждане, чийто показания са били предпоставка и за възлагане на експертизата, затова тези разноси следва да останат в тежест на жалбоподателя. По повод на направеното възражение за прекомерност на основното договорено и платено възнаграждение съдът намира, че с оглед естеството на правния спор и неговата фактическа и правна сложност, уговореното и платено възнаграждение в размер два пъти над минималното за този вид дела - 500лв., съгласно чл.8, ал.2, т. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения) е прекомерно и следва да се уважи до сумата от 800лв. Претенцията за разноси е основателна до размера от 1195лв., а в останала си част – за разликата от 450лв. до пълния размер от 1645лв. следва да се отхвърли.

Предвид изложеното и на основание чл. 194, ал.2 и ал. 3 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, чл. 172, ал.2, чл. 173, ал. 2 от АПК и чл. 143, ал. 1 от АПК, чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, АССГ

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за недоказано оспорването на верността на записите относно положения труд от Б. С. Б., с постоянен адрес: от [населено място],[жк], [улица], в трудова книжка № 301 от 09.07.1979г. на Б. С. Б. и представените удостоверения обр. УП – 3 и удостоверение обр. УП – 2 от „Бусер – София“ ООД.

ОТМЕНЯ по жалба на Б. С. Б., с постоянен адрес: от [населено място],[жк], [улица], представляван от адв. Е. П., Решение № 2153-24-9/11.01.2023г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е оставено в сила разпореждане № [ЕГН]/86 от 22.11.22г. на длъжностно лице „ПО“ в ТП на НОИ С.-град.

ПРОГЛАСЯВА за нищожно разпореждане № [ЕГН]/86 от 22.11.22г. на длъжностно лице „ПО“ в ТП на НОИ С.-град.

ВРЪЩА ПРЕПИСКАТА на Директора на ТП на НОИ С. – град за произнасяне по молбата на Б. С. Б. от 20.10.2022г., адресирана до ТП на НОИ, за възобновяване на административното производство по подаденото от него заявление № 2113-21-1068/04.02.2019 г.

ОСЪЖДА ТП на НОИ – С. – град да плати на Б. С. Б., с постоянен адрес: от [населено място],[жк], [улица] разноски по делото в размер на 1195лв., от които 800лв. за адвокатско възнаграждение, 375лв. за възнаграждение на вещо лице и 20лв. – за издаване на съдебни удостоверения и снабдяване с преписи, като отхвърля искането за присъждане на разноски за разликата от 450лв. до пълния размер от 1645лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването на страните, че решението е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ:

